

китѣ разпрострѣни бѣли платна; ладии които идѣха отъ гимитѣ стоваряха на брѣга разни стоки, които стоки отпослѣ натоварваха на кола и откарваха въ града. Ладитѣ бѣха всѣ черни. Азъ не знаехъ, че сж смольосани, а мислѣхъ, че отъ черната вода на морето сж се боядисали. Хора стоварваха стоки на брѣга и пакъ се връщаха. Азъ се чудѣхъ на храбростта им, като безъ страхъ се връщатъ съ малкитѣ лодки по тази дебела, вълнующа вода, която ги дигаше и слагаше. В това ми заидейване, като гледахъ чувани, а не виждани, нѣща нѣколко гражданчета момчета затвориша крѣпостнитѣ врата за подиграло на мене. Врѣмето бѣше икиндийно на залѣзване на слънце. Като видѣхъ, че затвориша вратата и мислѣхъ, че нѣма вече да я отворятъ, уплашихъ се до безкрайность и наченахъ да викамъ съ всѣ сила, а гърчетата отъ вътрѣ портата се кикотѣха. Единъ турчинъ, който бѣши на брѣга, завчасъ ме позна, че не съмъ отъ близо и първи пѣтъ виждамъ море, впусна се и начена да псува гърчетата; натисна портата, отвори я и с тоягата, която държеше въ ржката си, почна да ги гони, но тѣ избѣгаха въ града. Обърна се къмъ мене и ме попита отгдѣ съмъ. Азъ му отговорихъ по турски, които това лѣто бѣхъ научилъ отъ турцитѣ въ Казълджиларе, че съмъ отъ Търновска каза и първи пѣтъ ида у Варна, първи пѣтъ виждамъ море и гимии; че въ очудването ми, когато гледахъ невиденитѣ ми до сега нѣща, гърчетата ме затвориша и азъ се много уплашихъ да не би да остана извънъ града при морето. Попита ме съ какво и за какво съмъ дошелъ и, като му казахъ, че съмъ дошелъ съ кола и жито, заведе ме до хамбаря. Колата не бѣха още разговарени. Попита ме тѣзи ли сж моитѣ кола и, като се увѣри, че сж тѣ, отиде си. Селянетѣ, гагаузи, наченаха ди ми се каратъ и ми забраниха да се не отдѣлямъ отъ колата, защото, казаха ми, града е голѣмъ и може да се изгубя. Селянетѣ, като стовариха храната и взеха паритѣ, ненаучени да нощуватъ по ханища и да харчатъ пари, излѣзохме отъ града и часътъ по двата (по турски) прѣзъ нощта въ една недалечъ отъ Варна гора спрѣхме колата, които направиха на търкало и въ срѣдата отъ дърва, които много изобилваха тука, накладоха буенъ огънь. Много ми бѣше весело, като бѣхме обградили, десетина души онзи огънь и всѣки тури на прѣдѣ си хлѣбъ и ясте, кой каквото имаше. Азъ отъ глупостта си и захласнатостта си нѣмахъ нищо купено, ако и чорбажитѣ да ми бѣха дали нѣколко гроша за харчъ по пѣтя. Но селянетѣ това за нищо го не забѣлѣзваха, всѣкой отдѣли отъ своя хлѣбъ и ясте, дадоха ми и ядохъ съ тѣхъ наедно. Прѣдъ